மாதர் போதினி

No. 281 ஜூன் 1921 No. 6

MIRACLES OF FAITH IN CHINA

சீனாவில் விசுவாசத்தால் நடந்த அற்புதங்கள்

(தொடர்ச்சி)

இங்கு கூறப்படும் சாட்சி அநேகருக்கு பிரயோஜனமாயிருக்குமென்ற நம்பிக்கையோடே எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

வானத்திலும் பூமியிலும் சகல அதிகாரமும் பெற்று, இன்னும் தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் மகிமையாய் வீற்றிருந்து, அவ்வல்லமையைத் தமதடியாருக்கு அருளும் நமது கர்த்தராகிய இயேசுவுக்குள் வெற்றியடைவோமென்ற புதிதாக்கப்பட்ட நிச்சயம் நம்மில் உண்டாவதாக.

ஓர் மிஷனெரி வீட்டில் ஓர் இரவு, 'உண்மையான அற்புதங்களைத் தேவன் தற்காலத்தில் மிஷன் ஸ்தானங்களில் நடப்பிப்பாரா?' என்ற விஷயத்தைக் குறித்து தர்க்கமுண்டானது. அப்போது அங்குள்ள ஓர் முதல் மிஷனெரியிடம் கனம் வான் அம்மாளுடைய அனுபோகத்தைச் சொல்லி இப்புஸ்தகத்திலொன்றுங் கொடுத்தேன். பின் அன்றிரவில் இந்தப் புஸ்தகத்தின் முதலாம் அத்தியாயத்தைத் தன் கையால் அவர் எழுதிக்கொண்டிருக்கக் கண்டு, 'ஏன் அதை எழுதுகிறீர்?' என்று கேட்க, அவர் அநேக வருஷங்களாக இப்படிப்பட்ட வல்லமையை எதிர்பார்த்து வந்திருக்கிறேன். இதுவரை நாம் பேசிக்கொண்டதெல்லாவற்றிலும் மிகவும் தெளிவாய் தற்சமயம் நமது மிஷன் வேலைக்கு மிக்க அவசியமான இந்த ஒரே காரியம் இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மிஷனில் வருஷங்களாய் உழைத்தும் நாம் ஒரு பலனையும் எதிர்பாராமல் வேலைக்குப் பலன் தக்க காலத்தில் இயற்கையாய் வருமென்றெண்ணுகிறோம். மிஷன் ஸ்தானங்கள் பற்பலவகையானவையென்றும், பல வருஷங்களாய்க் கஷ்டப்படவேண்டியதென்றும் நான் அறிந்தபோதிலும், அற்புதம் நடக்கப் பெருந்தடையாயிருப்பது நமது சொந்த விசுவாசக் குறைவும்

எதிர்பாராமையுமேயென்று நான் காண்கிறேன். நமது மிஷனைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு மிஷனெரியும் இதை வாங்கி வாசிக்கவேண்டியது ' என்றார்.

இந்த மிஷனெரி மறுபடியும் வேலை துவக்கியிருக்கிறார். அவர் வேலை செய்யுமிடத்தை மேல்பார்ப்பவர் ஆத்துமாக்களைக் கிட்டுவதில் புதிதும் தைரியமுமான முறைகள் கையாடப்படுவதாகக் கூறுகிறார். மிஷனெரிகளுக்காக ஜெபத்தால் மாத்திரமல்ல, உடனே மாறுதல்களுண்டாக்கத்தக்கதும், மிஷன் வேலை ஸ்தானங்களில் அற்புதங்கள் நடக்கத்தக்கதாக ஜெபிக்கும் வல்லமையுள்ள கருவிகளாக நம்மை உபயோகிக்க ஆவியானவரை எவத்தக்கதுமான விசுவாசத்தாலும் உதவிசெய்வோமாக. கனம் வான் துரைசானி சீனுவில் செய்த வேலையில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள், கர்த்தராலே அந்த வேலை நடந்ததென்றும், தங்கள் கண்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்ததென்றும் சாட்சிகூறுகிறார்கள். அதற்குப்பின் அமெரிக்காவில் அவர்களை அறிந்த நாங்கள் விசுவாசமுள்ள ஜெபத்திற்குப் பலனாக அதேவிதமான காரியங்களைக் கர்த்தர் இங்கும் நடப்பித்திருக்கிறாரென்றும் சாட்சிகூறுகிறோம்.

ஆசீர்வதிக்கக் காத்திருக்கிற வல்லமையுள்ள கர்த்தரிடமிருந்து உரிமைபாராட்டி வேண்டியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதில் புது தைரியமுள்ளவர்களாகத் தக்கதாக கர்த்தருடைய சொந்தப் பிள்ளைகளை எழுப்பிவிடுவதில் இப்புஸ்தகம் பிரயோஜனப்பட்டு, இதை எழுதினவர் தன் ஆசைக்கிடமான சீனுவுக்கு, இயேசுவுக்கு மகிமையாயிருக்குமானால், தன் இருதய விருப்பப்படி மறுபடியும் போய், இன்னும் பெரிய காரியங்கள் நடப்பிக்கும்படி அவரை விசுவாசிக்க அருள் கிடைப்பதாக.

I. அதிகாரம்

சீனுவில் என் முதல் வேதாகம வகுப்பு

1903-ம் வருஷம் வசந்தகாலத்தில் ஸ்திரீகளுக்கென்று நான் ஒரு வேதாகம வகுப்பை முதலாவதாக நடத்தினேன். ஐந்து வருஷங்களாய் சீன பாஷையைக் கற்பதிலும், கிறிஸ்தவ ஊழியத்தைக் கற்பிப்பதிலும் செலவிட்டபின், என் சீன சகோதரிகளுக்கு தேவனுடைய கிருபையுள்ள பாக்கிய சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கும் சமயங் கிடைத்ததால் களிகூர்ந்தேன்.

அழகிய லவோமலைகளின் மத்தியில் மறைந்துகிடந்த டங்கையஆன் என்ற ஓர் சிறு கிராமத்தில் சீனப்பாதிரியார் மத விசாரணை

செய்த இருபத்தைந்து பெண்களைக் கூட்டி அவர்களுக்கு என்னைப் படிப்பிக்கச் சொன்னார். பத்து நாட்களுக்குள் சத்தியத்தைப்பற்றி இரட்சிப்புக்கேற்ற அறிவுண்டாக்க வேண்டியதாயிருந்தது. அவர்கள் சற்றாகிலும் வாசிக்கக் கற்றவராயிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணி அவர்களுக்குள் பெரிய காரியங்களை நடப்பிக்கலாமென்று நினைத்தேன்.

தனித்தனியாய் என் வகுப்பிலுள்ள பெண்களோடு சம்பாஷித்த போதோ என் நம்பிக்கையெல்லாம் அற்றுப்போயிற்று. ஒரு பெண் நான் தனக்கு ஏதும் கற்பிப்பது சாத்தியமல்லவென்றும், தன் இருதயமும் மனதும் வைரம்போல் கடினப்பட்டு இருண்டதென்றும் சொன்னாள். இன்னொரு பெண் தனக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்றும், தன் ஜீவகாலத்தில் ஒன்றும் கற்றதேயில்லையென்றும், கைக்குழந்தையோடும் மூன்று வயதுள்ள இன்னொரு பிள்ளையைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டும் தான் என்ன படிக்கக்கூடுமென்று எதிர்பார்க்கலாமென்றும் சொன்னாள்.

அறுபது வயதுக்கு மேற்பட்டவள் இவளுக்குப் பின் வந்து, பேசும்போது தன் துணியால் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, 'நீங்கள் எங்களுக்கு கற்பிக்க வந்தது எவ்வளவோ நல்ல காரியம். ஆனால் நான் வயதில் முதிர்ந்தவள், என்னால் ஒன்றும் படிக்கமுடியாது. மேலும் பதிமூன்றாம் வயதில் நான் என் மாமியார் வீட்டுக்கு வந்ததுமுதல் இரவும் பகலும் அழுது என் கண்ணும் கெட்டுப்போயிற்று (அநேக சீனப் பெண்கள் அழுதழுது நாற்பது வயதாகுமுன் குருடராகிறார்கள்), எனக்கு ஒன்றும் தெளிவாய்த் தெரியவில்லை. நான் புஸ்தகம் வாசிக்கக் கற்பதெவ்விதம்?' என்றாள்.

வகுப்பிலுள்ள யாவரும் ஏறக்குறைய இப்படியேயிருந்தார்கள். அவர்கள் பள்ளிக்கூடம் போனவர்களல்ல, ஒரு எழுத்துக்கும் இன்னொரு எழுத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவர்கள். இளம்பிராயமுதல் அவர்களுக்கு மூளையே கிடையாதென்று போதிக்கப்பட்டதால் தங்களால் எதையும் கற்றுக்கொள்ளமுடியாதென்று எண்ணத்தோடிருந்தார்கள். அவர்களிலொவ்வொருவருக்கும் சீனவழக்கப்படி கட்டப்பட்ட பாதங்களாகையால், அவர்கள் எதை முயன்றாலும் கூடாதபடி ஓயாத நோவினால் கவனிக்கக்கூடாதிருந்தார்கள்.

யாருக்குமில்லாத அதைரியம் எனக்குண்டாயிற்று. என்னைப் போல் அதைரியப்பட்டவரைக் காண்பதரிதாகும். இப்படிப்பட்ட பெண்களுக்கு எப்படி படிப்பிக்கக்கூடும்? அவர்கள் பாதிரியார் அனுப்பினதினால்தான் என்னிடம் வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் சற்றும் அறிவின்றி, தேர்ச்சியடைய விருப்பமுதலாய் அற்றிருக்

கிறார்களே. என்ன செய்யலாம்?' என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன்.

என்முன்னிருந்த வேலையைச் செய்யக்கூடாமல் முற்றும் சோர்படைந்தவளாய் என் அறையில் ஜெபிக்கப்போனேன். 'தேவன் பேரிலுள்ள உன் விசுவாசம் எங்கே?' என்ற கேள்வி ஓயாமல் என் மனத்தில் வந்தது.

'விசுவாசத்திற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தமுண்டு? இதோ என் வேலை மனுஷசக்திக்குக் கூடாததாயிருக்கிறதே' என்றேன். 'மனுஷரால் இது கூடாததுதான், தேவனாலே எல்லாம் கூடும்' என்ற உத்தரவுண்டாயிற்று.

உடனே முழங்காற்படியிட்டு, என் ஆவிக்குரிய அறிவீனத்தையும் சக்தியின்மையையும் அறிக்கையிட்டு, அந்த வசனங்களின் அர்த்தத்தை உள்ளபடி தேவன் எனக்குக் காட்டும்படி ஜெபித்தேன்.

உடனே இருட்டறையில் ஒளிவீசினாற்போல் இந்த இரண்டு வாக்குத்தத்தங்களும் வந்தன. 'நீங்கள் என் நாமத்தினாலே எதைக் கேட்பீர்களோ, குமாரனில் பிதா மகிமைப்படும்படியாக அதை நான் செய்வேன். என் நாமத்தினாலே நீங்கள் எதைக் கேட்டாலும் அதை நான் செய்வேன்.' யோ. 14 [13-14].

இந்தக் கிருபையுள்ள வார்த்தைகளின் முழு அர்த்தத்தையும் நான் விளங்கிக்கொண்டவுடனே, என் பாரம் நீங்கிப்போயிற்று. கேட்பதைத் தவிர நான் செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லாதிருந்தது. ஏனென்றால், சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனான என் இரட்சகரும் இந்தப் பெண்களின் மீட்பருமானவர், எங்களுக்காக மரித்தவர், நான் என்ன கேட்டாலும் கொடுப்பேன் என்றார். எப்போது எப்படிச் செய்வாரென்று எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் அவர் தமது வாக்கை நிறைவேற்றுவாரென்று நம்பி பின்வரும் ஜெபத்தைச் செய்தேன்.

'பரம தகப்பனே, இவர்கள் பாவத்தை இயேசுவின் நிமித்தம் மன்னித்து, பரிசுத்தாவியானவரை இவர்கள்மேல் ஊற்றி, பாவத்தைக் குறித்தும் நீதியைக் குறித்தும் இவர்களைக் கண்டித்து உணர்த்தி, கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை இவர்கள் சொந்த இரட்சகராக வெளிப்படுத்தி, அவரது விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தினால் இவர்கள் பாவக்கறையும் குற்றமும் நீங்க சுத்திகரித்து, பரிசுத்தாவியானவரால் நிரப்புவதினால் இவர்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பும்போது இயேசுவுக்கு சாட்சிகளாயிருக்கச் செய்யும்' என்பதே.

இந்தப் பெண்கள் அறிவீனரும் அஞ்ஞானமாகிய இருப்புச் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டவர்களுமாயிருந்தபோதிலும், உலகத்தை தம்

மண்டை கொண்டவர பெரிய இரட்சிப்புண்டாக்கிய கர்த்தருக்குள் மகிழ்ந்து, தமது அற்புதத்தை அவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய இருண்ட பாவம் நிறைந்த இருதயத்திலும் நிறைவேற்றுவாரென்று அவருக்காக பொறுமையுடன் காத்திருக்கத் தீர்மானித்தேன்.

இதற்குள் பின்வரும் ஜெபத்தையும் அவர்களுக்குக் கற்பித்தேன்:

'பரம பிதாவே, என் பாவங்களை எனக்கு மன்னியும், கிறிஸ்துவின் விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தில் என்னைக் கழுவி சுத்திகரியும், பரிசுத்தாவியால் என்னை நிரப்பும். இயேசுவின் நாமத்தில் கேட்கிறேன்.'

இந்த சிறிய ஜெபத்தைப் பிழையின்றி கருத்தோடு கற்றுக்கொள்ள சிலருக்கு மூன்றுநாள் சென்றது. முதல் நாள் தேவன் என் ஜெபத்தைக் கேட்டாரென்பதற்கு யாதொரு அடையாளமுமின்றி கழிந்தது. இரண்டாம் நாளிலும் காலையில் ஒரு விசேஷமும் நடக்கவில்லை. அன்று மாலையில் நாங்களெல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து முழங்காற்படியிட்டு இந்த சிறு ஜெபத்தைச் சொல்லும்போது, ஒரு பெண் தன் பாவங்களை அறிக்கையிட்டு அழுதாள். தன் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டு இயேசுவின் இரத்தத்தால் கழுவி சுத்திகரிக்கப்பட்டு பரிசுத்த ஆவியானவர் தன் இருதயத்தில் வந்து வாசம்பண்ணவேண்டுமென்று கேட்டாள். சில நிமிஷங்களுள் நாங்கள் முழங்காலிலிருந்தெழுந்தபோது அவள் ஒரு புது சிருஷ்டியாய் மாறினதைக் கண்டோம். பின் சில நாட்களுக்குள் ஒருவர்பின் ஒருவராய் எல்லாப் பெண்களும் இவ்வித அனுபோகமடைந்து முழு வகுப்பும் இரட்சிப்பைப் பெற்றார்கள். பரிசுத்தாவியின் வல்லமையால் அவர்கள் அற்புத மாறுதலடைந்து கிறிஸ்துவைப்பற்றிக் கற்றுக்கொள்ள அதிக ஆவலாயிருந்தார்கள். அவர்களெல்லாரையும் திருப்திசெய்ய எனக்கு நேரங் கிடைப்பதரிதாயிருந்தது. அவர்களுக்கு படிப்பிப்பதிலும், உதவிசெய்வதிலும் என் பெலனையெல்லாம் செலவழித்தேன்.

(இன்னும் வரும்)

EXAMPLES OF PRAYER

திருஷ்டாந்தக் கோர்வை

ஜெபம்

1. இரண்டு ஸ்திரீகளின் ஜெபம். மூடி துரையவர்களின் கூட்டங்களுக்கு பக்தியுள்ள இரண்டு ஸ்திரீகள் ஒழுங்காய்ப் போவது வழக்கம். ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அவர்களைப் பார்ப்பது அவருக்கு

மிகச் சந்தோஷம். அவர் பிரசங்கம்பண்ணத் துவங்கும்போது அவர்கள் இருவரும் அவருக்காக ஜெபிக்க ஆரம்பிப்பார்கள். அவர்கள் தனக்காகவே ஜெபிக்கிறார்களென்பதை மூடித்துரை அறிந்தபொழுது, 'நீங்கள் ஜனங்களுக்காக ஜெபிக்காமல் எனக்காக ஜெபிப்பதற்குக் காரணமென்ன?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள், 'உமக்கு ஆவியானவரின் விசேஷித்த வல்லமையும் பூரண அபிஷேகமும் வேண்டும்' என்றார்கள். மூடி துரையின் மனதில் மிகவும் கலக்கமுண்டாயிற்று. என்னுடைய கூட்டங்களுக்கு திரளான ஜனங்கள் வந்து பலர் குணப்படுவதை இவர்கள் அறிந்திருந்தும் எனக்காக அவர்கள் ஜெபிப்பது ஏதோ கருத்திருக்கிறது என்று உணர்ந்தார். அந்த இரண்டு ஸ்திரீகளும் மூடி துரையின் வீட்டுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். மூவரும் முழங்காற்படியிட்டு ஜெபம்பண்ண ஆரம்பித்தார்கள். விசேஷித்த தேவ ஊழியத்திற்கென்று விசேஷித்த வகையாய் அவர் ஆவியின் அபிஷேகத்தைப் பெறவேண்டுமென்று இரண்டு ஸ்திரீகளும் வாஞ்சையோடு ஜெபித்தார்கள். மூடி துரைக்கு அது வரையிராத பெரிய ஆத்தும தாகம் உண்டாயிற்று. அந்தத் தாகத்தை தீர்க்கும்படியாக பெருமூச்சுவிட்டு அழுது ஜெபம்பண்ணினார். அவர் அன்று அடைந்துகொண்ட அனுபவம் விஸ்தரிக்கமுடியாதென்று கூறியிருக்கிறார். கிறிஸ்துவின் அன்பைப்பற்றிய விசேஷித்த உணர்ச்சி அவர் மனத்தில் உண்டாயிற்று. ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டிருப்பதாக உணர்ந்தார். அவருடைய ஊழியத்தில் விசேஷித்த வல்லமை விளங்கி நூற்றுக்கணக்கான பேர்கள் குணப்பட ஆரம்பித்தார்கள்.

2. **பிரசங்கம்பண்ணுமுன் ஜெபம்.** ப்நூஸ் என்ற பக்தியுள்ள குரு குறித்த நேரத்தில் பிரசங்கமேடைக்கு வராமல் தமது உள்ளறையிலேயே இருந்துவிட்டார். சபையார் சில நிமிஷங்களாக காத்திருந்தபின் குருவானவருக்கு ஏதாவது அபாயம் நேரிட்டிருக்குமென்று பயந்து கோவில் சேவகனை அனுப்பினார்கள். அவன் குருவறையின் வாசலண்டை வந்தபோது உள்ளே இரண்டுபேர் போராடிக்கொண்டிருக்கிறதுபோல் காணப்பட்டது. நன்றாய்க் கவனித்தபோது குருவானவர் மாத்திரமே அங்கிருப்பதாகவும் அவர் தேவனோடே போராடி ஜெபித்துக்கொண்டிருப்பதாகவும் அறிந்தான். இன்று நீர் என்கூட வராவிட்டால் நான் பிரசங்கமேடைக்குப் போகமாட்டேன் என்று குரு போராடிக்கொண்டிருந்தார். கோவில் சேவகன் போனவழியே மெதுவாய்த் திரும்பிவிட்டான். சில நிமிஷங்களுக்குப்பின் குருவானவர் பீடத்தின்முன் வந்து ஆராதனையை நடத்தினார். அவருடைய முகமும் வார்த்தைகளும்

பிரசங்கத்தின் பலனும் கடவுள் அவரோடு வந்திருந்தாரென்பதற்கு அத்தாட்சியாயிருந்தது.

3. தனித்தாளுக்காக ஜெபம். அமெரிக்காவில் ஒரு பெரிய சபையில் ஆவிக்குரிய ஜீவன் குன்றிப்போயிருந்தது. பக்திமான்களான சிலர் இதைக் கவனித்தபோது மிகவும் விசனமடைந்து ஆலோசனைசெய்து ஒரு உபாயம் செய்யத் தீர்மானித்தார்கள். அச்சபையில் ஒரே மனிதனைத் தெரிந்துகொண்டு அவனுக்காக அவர்கள் யாவரும் ஜெபம்பண்ணிவந்தார்கள். சில நாட்களில் அவன் உயிரடைந்தபொழுது வேறொருவனுக்காக ஜெபம்பண்ணிவந்தார்கள். அவனும் அனலுள்ள கிறிஸ்தவனானன். இவ்விதமாய் அவர்கள் ஒரே சமயத்தில் ஒரே மனிதனுக்காக ஜெபித்துவரும் முறையைக் கையாடி வரவே அந்தச் சபை முழுவதும் உயிரடைந்து அனலுள்ளதானது.

4. போதகருக்காக ஜெபம். புதிதாக அழைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு போதகருடைய பிரசங்கங்கள் சபையை உயிர்ப்பிக்கத்தக்க ஆவியின் வல்லமையற்றதாயிருக்கக்கண்ட சபை மூப்பர்கள் அவருக்குப் பதில் வேறொருவரை நியமிக்கும்படி விரும்பினார்கள். ஆயினும் ஒரு நல்ல யோசனை அவர்கள் மனதுக்கு வந்தது. அவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து தங்கள் போதகர் ஆவியால் நிரப்பப்படவேண்டுமென்று ஊக்கமாய் ஜெபித்துவந்தார்கள். சீக்கிரத்தில் அவர்கள் ஜெபம் கேட்கப்பட்டதென்றும் போதகர் ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறாரென்றும் கண்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

5. வேலைக்குமுன் ஜெபம். ராபர்ட் காலியர் என்பவர் வாலிபராயிருந்தபொழுது தம்முடைய சகோதரனோடு சேர்ந்து கொல்லவேலை செய்துவந்தார். அதிக வருத்தமான ஒரு வேலையைச் செய்யும்படியாக ஒருநாள் நேரிட்டபொழுது, வேலையைத் துவக்குமுன் அவருடைய சகோதரன் தன்னுடைய அறைக்குள் போய் பதினைந்து நிமிஷம் அடைத்துக்கொண்டு உள்ளே இருந்து பின்பு வேலைசெய்யும்படி வந்தார். அந்நாள் வேலை ஆச்சரியப்படத்தக்கவிதமாய் யாதொரு குறைவுமின்றி முடிவுபெற்றது. அதைக் கவனித்த ராபர்ட் தன்னுடைய சகோதரனைப்பார்த்து 'ஜெபம்பண்ணும்படியாகவா நீ அந்த அறைக்குள் போனாய்?' என்று கேட்டான். 'ஜெபம்பண்ணி வேலையைத் துவக்கினபடியால்தான் அந்தக் கஷ்டமான வேலையை நன்றாய்ச் செய்துமுடித்தோம்' என்று சகோதரன் பதிலுரைத்தான்.

6. பணத்துக்காக ஜெபம். ஜ்யார்ஜ் முல்லர் என்ற பக்திமான் தம்முடைய அனாதபிள்ளைகள் பாடசாலைக்காக ஜெபத்தினால் மாத்திரம் வருஷந்தோறும் 30 லக்ஷம் ரூபாய் பெற்றுக்கொண்டார்.

ஸ்பர்ஜன் ஐயர் தாம் ஸ்தாபித்த அனாத பாடசாலைக்காக ஜெபத்தின் மூலமாய் வருஷந்தோறும் $1\frac{1}{2}$ லட்சம் ரூபாய் சம்பாதித்தார். லண்டன் பட்டணத்துப் பிச்சைக்காரப் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டாக பர்னடோ பண்டிதர் பெருந்தொகையான பணத்தை ஜெபத்தினால் சம்பாதித்தார். இந்த ஜெப பக்தர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய பணத்தை மனிதரிடம் கேட்காமல் தேவனிடம் கேட்டு மனிதர்மூலமாய்ப் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

A. William.

H. R. H. DUKE OF CONNAUGHT'S SPEECH

ஸ்டேட் கௌன்ஸிலையும் இந்திய சட்ட நிருபண சபையையும் திறந்துவைக்கும்போது ராஜப்ரதிநிதியவர்கள் செய்த பிரஸங்கம்

1921-ம் வருஷம் பிப்ரவரி மீ 9வ டில்லியில் ஸ்டேட் கௌன்ஸிலையும் இந்திய சட்ட நிருபண சபையையும் திறந்து வைக்கும்படி மஹிமை தங்கிய கானாட்டுக் கோமகனை வேண்டிக்கொள்வதற்கு முன் அடியிற்கண்ட பிரசங்கமானது சிறப்புற்றோங்கும் ராஜப்ரதிநிதியவர்களால் செய்யப்பட்டது:—

ஸ்டேட் கௌன்ஸில், இந்திய சட்டநிருபண சபை இவைகளின் கௌரவம் பொருந்திய மெம்பர்களே,—

இந்தியா கவர்ன்மெண்ட் ஆக்ட் 63-வது பிரிவை அனுசரித்து ஒரு முக்கியமான காரியத்தை உத்தேசித்து உங்களை நான் இங்கே வரவழைத்திருக்கிறேன். இப்போது திறக்கப்போகும் புதிய சட்ட நிருபண சபையானது 1917-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதத்தில் மாட்சிமை தங்கிய மஹாராஜ சக்கரவர்த்தியின் அரசாங்கத்தால் விளம்பரப்படுத்தப்பட்ட நோக்கத்தின் பலனாகும். இந்த விளம்பரமானது பற்பல விதமான சம்பவங்களடங்கிய தேசசரித்திரத்தில் மிகவும் முக்கியமானதென்று கருதப்படுகிறது. அது அப்படித்தான் என்று நானும் எண்ணுகிறேன். ஆனால் தேசசரித்திரமானது சம்பவங்களின் இடைவிடாத ஒருவிதக் கோர்வையென்று நமக்குத் தெரியும். பிரக்ருதியில் எப்படியோ அப்படியே மனிதர்களின் நடவடிக்கைகளிலும் காரணமில்லாமல் ஒன்றும் ஏற்படுகிறதில்லை. சொற்பகாலத்துக்குள் எவ்வளவு மகத்தான மாறுதல் உண்டானபோதிலும், அவைகளின் காரணமாக வேறு சில முன்னால் இருந்திருக்கின்றனவென்று தேசசரித்திரம் எழுதுபவர்களுக்குத் தெரியும். சாமான்ய மனிதர்களுக்கு அந்த

விஷயம் வெளிப்படையாய்த் தெரிந்திருக்கலாம், தெரியாமலுமிருக்கலாம். இது பிரிடிஷ் இந்தியாவின் சரித்திரத்திலிருந்து தெளிவாய் ஏற்படுகிறது. 1912-ம் வருஷத்தில் ஏற்பட்ட ஆக்டானது பழைய ராஜாங்க முறையில் ஏற்பட்ட பெரிய மாறுதலாகும். அது ஒரு காலத்தை முடித்து இன்னொன்றை ஆரம்பிக்கச்செய்தது. ஆயினும், அந்த ஆக்டில் உள்ள முக்கிய அம்சங்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தவை சென்ற நூற்றுண்டிலேயே காணப்படுகின்றன. இந்த ஆக்ட் எந்த நோக்கத்தைக்கொண்டு செய்யப்பட்டதோ அந்த நோக்கத்தைக் கொண்டுதான் இங்கிலிஷ்காரர்கள் இந்தியாவில் நடந்துவந்திருக்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்வது தவறு என்று சொல்பவரும் சிலர் இருக்கிறார்கள். பிரிடிஷ் கவர்ன்மென்டானது சகல அதிகாரத்தையும் தன் கையிலேயே வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அரசாட்சிசெய்து வந்திருக்கிறதென்றும், ஜனங்கள் ஆட்சி முறையில் மாறுதல் செய்யவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்து 'அப்படிப்பட்ட மாறுதல்களைச் செய்வதுதான் யுக்தமானது, இல்லாவிட்டால் ராஜாங்கத்துக்குக் கெடுதிவரும்' என்று அரசாங்கத்தாருக்குத் தோற்றும் பக்ஷத்தில் மாத்திரம் அப்படிப்பட்ட மாறுதல்களை ராஜாங்கம் மிகவும் மெதுவாயும் மனவெறுப்புடனும் செய்துவந்திருக்கிறதே ஒழிய வேறில்லையென்றும், அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் தேசசரித்திரத்தில் இதை ரூபிக்கக்கூடிய விஷயங்களொன்றுமில்லையென்று எனக்குத் தெரியும். பிரிடிஷ் ராஜாங்கமானது இந்தியாவில் எத்தனையோ தவறுகளையும் குறைகளையும் உடையதாயிருந்ததென்று தேசசரித்திரம் எழுதுகிறவர்கள் சொல்லுவார்கள்; ஆயினும், அவர்கள் எந்த உயர்ந்த நோக்கத்துடன் ராஜ்யத்தை ஆள ஆரம்பித்தார்களோ அந்த நோக்கத்துடனேயே மகத்தான காரியங்களைச் செய்துவந்திருக்கிறார்களென்பதையும் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள். முன்னாட்களிலிருந்த அரசாங்கங்களில் எதுவும் இப்படிப்பட்ட வேலையைச் செய்யவில்லை. இந்த ராஜ்யங்களில் ஸ்வதந்த்ரமேயில்லாமலிருந்தது. ரோம் ராஜ்யத்தைப்போல் ஏதாவது சில ராஜ்யங்களில் ஸ்வதந்த்ரம் இருந்திருந்தாலும் அந்த ராஜ்யம் பெரிதாக ஆகமுன் அனுபவித்த ஸ்வதந்த்ரமும் போய்விட்டது. பிரதேச அரசாட்சியின் அமைப்பும், பலஜாதியாருக்குள் இருந்த ஸ்வதந்த்ரமும் சிற்சில வித்தியாசங்கள் உடையவைகளாய் எங்கும் ஒரே மாதிரியாய் இருக்கவில்லை ஆயினும், அது பிரதான ராஜாங்கத்தில் பிரஜைகளின் ஆதிபத்யத்தை பாதிக்கவில்லை. இங்கிலாந்தில் ஸ்வராஜ்யம் நன்றாய் நிலைபெற்றபிறகுதான் இந்தியா இங்கிலாந்துடன் சேர்ந்தது. அது முதல், இங்கிலாந்திலுள்ள நன்மைகளையும் உரிமைகளையும் இந்தியர்

களுக்கும் கொடுக்கவேண்டுமென்பது ராஜாங்கத்தின் ஸ்திரமான நோக்கமாயிருந்துவந்திருக்கிறது.

இதை பிரத்தியேகமாய் ரூபிக்கவேண்டுமானால், எந்த பாஷைமூலமாய் இந்தியர்களுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுப்பது என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி மெகாலே பிரபுவானவர் எழுதியிருக்கும் குறிப்பைப் பாருங்கள். மேற்கு தேசத்திய கருத்துக்களை இங்கிலீஷ் பாஷை தவிர வேறு எதுவும் நன்ருய் வெளிப்படுத்தாது என்பது அவர் அபிப்பிராயம். அதனால் எவ்வளவோ பிரபலமான காரியங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. இங்கிலிஷ் தேசசரித்திரக்காரர்களும் இங்கிலிஷ் உபாத்தியாயர்களும் எழுதியிருந்த புஸ்தகங்களுடன் இந்தியர்களுக்கு ஏற்பட்ட பரிசயமொன்றே, மற்றெல்லாக் காரணங்களையும்விட அதிகமாக அவர்களை இங்கிலாந்திலிருப்பதுபோன்ற ராஜ்ய அமைப்பு தங்களுக்கும் வேண்டுமென்று கேட்கும்படி தூண்டியிருக்கிறது. 'ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் கவி பேசின பாஷையைப் பேசும் நாம் ஸ்வதந்த்ரர்களாயிருக்கவேண்டும்' என்று நம் கவிகளில் ஒருவர் சொல்லியிருக்கிருரல்லவா? இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்வதில் பல சங்கடங்கள் ஏற்பட்டன. விசாலமான தேசம், பல்வேறு ஜாதிகள், அநேக நூற்ருண்டுகளாய்க் கொடுங்கோலரசின் கீழ் இருந்து வந்ததினுல் ஜனங்களுக்கு ஏற்பட்ட மனோபாவம், ஆகிய இவைகளைக் கண்டால் எப்படிப்பட்ட புத்திசாலியும் பயந்துவிடுவான். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் இங்கிலிஷ்காரர்கள் தங்கள் தேசத்தில் ராஜீய வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்தின் அனுபவத்தை ஒட்டியே நடந்துவந்திருக்கிருர்கள். இங்கிலாந்தில் ஸ்வராஜ்யம் கிடைத்தது திடீரென்று ஏற்பட்ட ஒரு கிளர்ச்சியினுலல்ல; ஆனல், அநேக நூற்ருண்டுகளாக நிதானித்து முயற்சி செய்துவந்து படிப்படியாய் அடையப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தியாவில் பிரிடிஷ்காரர்களின் நோக்கம் மாறியிருப்பதும் மேற்சொன்னபடியே தான். கண்டவுடனே கண்ணைப் பறிக்கக்கூடியதும் வெகுநாள் நிலைக்காததுமான அமைப்பை இங்கிலிஷ்காரர்கள் ஏற்படுத்தவில்லை. படிப்படியாய் முன்னடைந்து, ஜனங்களின் முன்னேற்றத்துக்குத் தக்கவாறு அப்போதப்போது ராஜ்ய அமைப்பை மாற்றி, முன்னோர்களால் போடப்பட்ட அஸ்திபாரத்தை வைத்துக்கொண்டு, அதன்மேல் ராஜீய அமைப்பை ஏற்படுத்தினுல் போதுமானதென்று இங்கிலிஷ்காரர்கள் திருப்தியடைந்திருக்கிருர்கள். ஆகையால், இங்கிலாந்தைப்போல இந்தியாவிலும் ஸ்வதந்த்ரமானது கிரமமாய்த் தலைமுறை தலைமுறையாய்த்தான் விருத்தியாகி வருகிறதென்று சொல்லலாம்.

இந்தியாவில் இங்கிலிஷ் ராஜாங்க அமைப்பின் முன்னேற்றத்தைப்பற்றிய சரித்திரத்தைக் கவனித்தால், அதில் சில படிகள் இருப்பது தெளிவாய்க் காணப்படும். முதல் படியின் முடிவு 1861-ம் வருஷத்து ஆக்டுடன் என்று சொல்லலாம். இந்தக் காலத்தில் இங்கிலிஷ் ராஜாங்கமானது தன் ராஜ்யத்தை விசாலித்து அதைப் பலப்படுத்துவதிலேயே புத்தியைச் செலுத்திற்று. மொகலாய ராஜ்யம் அழிந்து போனவுடன் ஏற்பட்ட குழப்பத்தை அடக்கி, பொலீஸ் ஜயில் இவைகளில் சீர்திருத்தங்கள், குற்றங்களைப்பற்றிய சட்டம், நியாயஸ்தலங்கள், ஸிவில் ஸர்விஸ் ஆகிய இவைகளை ஏற்படுத்துவது முதலிய முக்கியமான சீர்திருத்தங்கள் அப்போதுதான் செய்யப்பட்டன.

ராஜாங்கம் முக்கியமாய்ச் செய்ததென்னவென்றால், ராஜ்யம் நடத்துவதற்கு வேண்டிய கருவிகளை உண்டாக்கி அவைகளைப் பலப்படுத்தினதே. மூன்று பிரத்தியேகமான ராஜதானிகள் ஒரே பொதுவான அமைப்பின்கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டன. இடையிலுள்ள அநேக இடங்களில் இங்கிலிஷ் அதிகாரத்தைப் பரவச்செய்தார்கள். சட்டநிரூபணம் செய்யவும் ராஜ்யநிர்வாகம் செய்யவும் கவர்னர் ஜெனராலுக்குள்ள அதிகாரமானது எல்லா மாகாணங்களிலும் எல்லா பிரஜைகளின் விஷயத்திலும் செலுத்தப்பட்டது. ஆயினும், அந்தந்த இடத்திலுள்ள தேவையைக் கண்டுபிடிக்கும்பொருட்டு அங்கங்கே மாகாண சபைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இந்தியாவை ஆளும் விஷயத்தில் இந்தியர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்னும் நோக்கமானது முதல் படிக்கு முடிவாயிருந்த ஆக்டில் வியக்தமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த ஆக்டின்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸபைகள் கவர்ன்மென்டின் சட்டநிரூபணக் கமிட்டியாகத்தான் இருந்தன. ஆயினும், பொது ஜனங்களைக் கேட்டுத்தான் ஒரு காரியம் செய்யவேணும் என்ற உரிமையும், நிர்வாஹகர்கள் செய்யும் காரியங்களுக்கு அவர்களே ஜவாப்தாரிகள் என்ற விஷயமும் அதில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. சட்ட நிரூபணம் செய்யும் விஷயத்தில் இந்தியர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டார்கள்.

இரண்டாவது படியானது 1892-ம் வருஷத்து ஆக்டுடன் முடிந்தது. இதற்கிடையிலிருந்த காலத்தில் பலவிதமாய் தேசம் முன்னேறிற்று. ஸர்வகலாசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன; ஸெகண்டரி படிப்பு மிகவும் விருத்தியடைந்தது. பெரிய மாகாணங்களில் முனிஸிபாலிடிகளும் ஜில்லா போர்டுகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

முக்கியமான சில இந்தியர்கள் இன்னும் முன்னுக்குப்போக வேண்டுமென்றார்கள்; இவர்கள் கேட்பது நியாயந்தான் என்பது 1892-ம் வருஷத்து ஆக்டினால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ஆக்டை அனுஸரித்து, சபைகளில் கேள்விகள் கேட்கவும் வரவு செலவு கணக்கைப்பற்றி விவாதம் செய்யவும் மெம்பர்களுக்கு உரிமை கொடுக்கப்பட்டது. இந்த விஷயம் சம்பந்தப்பட்டவரையில், மெம்பர்களின் கடமையானது சட்ட நிரூபணம், ஆலோசனை சொல்லுதல் இவை மாத்திரமல்ல, அதற்கு அதிகமாகவும் இருந்ததென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால், இவைகளெல்லாவற்றையும் விட மிக முக்கியமான மாறுதல் என்னவென்றால், மெம்பர்களைத் தெரிந்தெடுக்கவேண்டுமென்பதே. உத்தியோகஸ்தரல்லாத மெம்பர்களை ராஜாங்கத்தாரே நியமித்துவிடுகிறார்கள் என்பது வாஸ்தவம்தான்; ஆயினும், இப்படிப்பட்ட நியமனத்தைப்பற்றி ஆக்ஷேபனையொன்றும் இல்லாமல் எல்லோரும் அதை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டபடியால், உத்தியோகஸ்தரல்லாத மெம்பர்களில் அநேகர் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது நிச்சயமாயிற்று. 1861-ம் வருஷத்து ஆக்டில், இந்திய சட்ட சபைகளில் இந்தியர்கள் அவசியம் இருக்கவேண்டியதென்று கண்டிருந்தது. 1892-ம் வருஷத்து ஆக்டிலோ, அப்படிப்பட்ட சபைகளுக்கு மெம்பர்களாக ஜனங்கள் தங்கள் பிரதிநிதிகளையனுப்பலாம் என்ற உரிமை கொடுக்கப்பட்டது.

மூன்றாவது படியைப்பற்றிப் பேசும்போது மார்லி, மின்டோ பிரபுக்களின் ஞாபகம் வரும். 1892-ம் வருஷத்து ஆக்டின்படி செய்யப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் அனுபவத்தில் பிரயோஜனமுள்ளவையாய்க் காணப்பட்டன. உத்யோகஸ்தரல்லாதவர்களின் தலைவர்களை பொது ஜன காரிய நிர்வாகத்தில் சேர்த்துக்கொண்டதனால் ஸ்வபாவமாகவும் நியாயமாகவும் ஜனங்களுக்கு தேவையாயிருந்த காரியங்களைச் செய்து கொடுப்பதற்கும் ராஜ்யபாரண விஷயமாய் அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுப்பதற்கும் இடம் உண்டாயிற்று. 1892-ம் வருஷத்து ஆக்டைச் செய்வதற்குக் காரணமாயிருந்த விஷயங்கள் இன்னுமிருந்தன; ருஷியாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைப்போன்ற வெளிதேச வியவஹாரங்களும் கூடிக்கொண்டன. முக்கியமான வகுப்பினர் தங்களுடைய நிலைமையை உணர்ந்து, தங்களுடைய சாமர்த்தியங்களையும் அறிந்து, இங்கிலிஷ்காரர்களுக்கு சமமான உரிமைகள் தங்களுக்கும் வேண்டுமென்று கேட்கத் தலைப்பட்டார்கள். சுருக்கமாய், இந்தியா தன்னையே தான் அறிய ஆரம்பித்தது.

ராஜாங்கமானது மேற்சொல்லிய மாறுதல்களை அனுசரித்திருக்கும்பொருட்டு, மின்டோ-மார்லி சீர்திருத்தங்கள் நல்ல எண்ணத்துடன் தைரியமாய் ஏற்படுத்தப்பட்டன. சட்ட சபைகள் விசாலிக்கப்பட்டன பிரதேச சபைகளில் உத்தியோகஸ்தர் தொகை மதிப்புக்கு மேற்பட்டார்: மெம்பர்களைத் தெரிந்தெடுக்கவேண்டுமென்பது சட்ட

சம்மதமாக்கப்பட்டது. இவைகளெல்லாவற்றையும்விட முக்கிய மானது சபைகள் செய்யவேண்டிய வேலைகளில் உண்டாக்கப்பட்ட மாறுதல்கள். வரவு செலவு கணக்கைப்பற்றி விஸ்தாரமாய் விவாதம் செய்யவும், அதைப்பற்றித் தீர்மானங்கள் செய்யவும், அதில் ஒத்து வராவிட்டால் இரண்டு கட்சிகளாய்ப் பிரியவும் சபைகளுக்கு அதிகாரம் உண்டாயிற்று. வரவு செலவு கணக்கைப்பற்றி மாத்திரமன்றி, முக்கியமான இதர விஷயங்களைப்பற்றியும் இப்படிச் செய்ய அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டது. இப்படிச் செய்வதனால், இதை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, முன்னேற்றம் வேண்டாமென்று சொல்பவர்களெல்லாரும் ஒன்று சேருவார்கள் என்றும் வேறு மாறுதல்கள் செய்யவேண்டிய அவசரம் இன்னும் அநேக வருஷங்களுக்கு ஏற்படாதென்றும் மேற்சொல்லிய சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தினவர்கள் எண்ணினர்கள்.

இப்படி அவர்கள் எண்ணியது நிறைவேறவில்லை. இது சகஜம் தான் என்பது நம் அனுபவத்தினால் நமக்குத் தெரியும். சீர்திருத்தங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சமநிலையானது தற்கால சாந்தியாகவே இருந்தது. இந்த சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதற்குக் காரணமாயிருந்த விஷயங்கள் இன்னும் பலப்பட்டு அதிகரித்துவந்தன. படித்த இந்தியர்கள் தங்களை ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று வருஷாவருஷம் அதிகமாய்க் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள். மின்டோ-மார்லி சீர்திருத்தத்தால் ஏற்பட்ட அமைப்பு இதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. ஜனங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்வதற்கும் கவர்ன்மென்டாரை சில காரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுவதற்கும் மாத்திரம் இந்த சீர்திருத்தங்கள் இடம் கொடுத்ததேயொழிய பொதுஜன விஷய நிர்வாகத்தில் ஜனங்களுக்கு ஒருவித உத்தரவாதமும் (பொறுப்பும்) ஏற்படுத்தவில்லை. முடிவு செய்யும் அதிகாரம் ராஜாங்கத்தினுடையதாய் இருந்தபடியால் ராஜாங்கத்தார் செய்யும் காரியங்களில் குற்றம் குறை கண்டுபிடிப்பதைத் தவிர வேறொரு அதிகாரமும் சபைகளுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆகவே யதேச்சாதிகாரமானது மிகவும் குறைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அது முற்றிலும் ஒழிந்துபோகவில்லை. மேற்கு தேசத்திய ராஜ்ய முறைகளை அதனுடன் கலக்கச் செய்த பிரயத்தனங்கள் தற்கால சாந்தியாகமட்டுமே இருந்தன.

இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் 1916-17-ம் வருஷங்களில் நம் அரசாட்சி இருந்தது. ஆகவே நம் நோக்கத்தை மாற்றவேண்டுமென்று தீர்மானித்தோம். மின்டோ-மார்லி சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு இனி முன்னேறமுடியாது. அதை எவ்வளவு விருத்தி

செய்யமுடியுமோ அவ்வளவும் செய்து அதனுல் அடையவேண்டிய பலனையும் அடைந்தாகிவிட்டது. இன்னும் அதினுல் செய்யக்கூடிய மாறுதல் ஒன்றே ஒன்றுதான் உண்டு. அதாவது, ஜனங்கள் இஷ்டப் பிரகாரம் மாற்றமுடியாத ஒரு நிர்வாக சபையார் செய்யும் சட்ட நிரூபணம், தேசநிர்வாகம் ஆகிய இவைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபைகளின் இஷ்டப்படி செய்யப்பட்டு, தேச நிர்வாகத்தின் பொறுப்பை அந்த நிர்வாக சபை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடும் என்பதே; ஆனுல் அந்த உத்தரவாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதன்படி காரியங்களைச் செய்வதற்குவேண்டிய உபகரணங்களை சம்பாதிப்பதற்கு அதற்கு அதிகாரம் இருக்காது. ஆகவே கடைசியாய் முடிவுக்கு வந்த தீர்மானம் 1917-ம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதத்தில் மஹாராஜ சக்ரவர்த்தியின் ராஜாங்கமானது வெளிப்படுத்தின விளம்பரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விஷயத்தில் நம் ராஜாங்கமும் ஒத்திருக்கிறது. பொறுப்பரசாட்சியைக் கிரமமாய் அடையும்பொருட்டுப் படிப்படியாக ஸ்வராஜ்ய முறைகளை விருத்தி செய்வதுதான் இந்தியாவில் இங்கிலிஷ் அரசாட்சியின் நோக்கம் என்பதாக அந்த விளம்பரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ராஜாங்க நிர்வாக விஷயத்தில் இந்தியர்களை மேன்மேலும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதே பிரிடிஷ் ராஜாங்கத்தின் நோக்கமாயிருந்து வந்திருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் 1917-ம் வருஷத்து விளம்பரம் 1861-ம் வருஷத்து ஆக்டின் தொடர்ச்சிதான். இந்நோக்கமானது பிரிடிஷ் அரசாட்சி ஆரம்பித்தது முதல் இருந்துவந்தபோதிலும், 1917-ம் வருஷத்து விளம்பரத்தில் வெளிப்படையான மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் முக்கியமானது, யதேச்சாதிகாரம் முதன் முதல் இப்போதுதான் ஒழிக்கப்பட்டது என்பதே. இதற்கு முந்தின சீர்திருத்தங்களில் இதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறுர்கள்.

இங்கிலிஷ் ராஜாங்கமானது நன்மை செய்யக்கூடிய யதேச்சாதிகாரம் என்பது சுத்தமாய் விடப்பட்டது. அதற்குப் பதிலாக ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசாட்சியானது, இங்கிலிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் இந்தியா காலடைவில் பூர்ணமான ஸ்வராஜ்யம் அடைவதற்கான வழிகளில் அதைச் செலுத்தி நடத்துவதையே தன் விதியாகக்கொண்டிருக்கிறது. இதை நிறைவேற்றவேண்டி, இனிவரும் காலத்தில் மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரமும் ஜனங்கள் தவறிப்போனுல் அதில் தலையிட்டு அதை மாற்றும் அதிகாரமும் மட்டும் ராஜாங்கம் தன்னிடம் வைத்துக்கொள்ளும். தாங்கள் செய்த பிரதிக்ஞைகளைப் பூர்த்திசெய்வதற்குக் கூடியசீக்கிரம் கவர்ன்மெண்டார் ஆரம்பிப்

பார்கள். புதிய நோக்கமானது எப்படி வந்ததென்பதைப்பற்றியும் அதன்பிரகாரம் எப்படி 1919-ம் வருஷத்து ஆக்ட் ஏற்பட்டதென் பதைப்பற்றியும் நான் விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவைகளெல்லாம் ராஜாங்க கடிதங்களில் அச்சிடப்பட்டிருக் கின்றன. அவைகளை 1916-ம் வருஷம் மேமாதம் முதல் வெளி யிட்டுவந்திருக்கிறோம்.

சட்ட ஸம்மதமான சீர்திருத்தத்தைப்பற்றிய விஷயத்தை நான் முதலில் எடுத்துக்கொண்டேன். அந்த வருஷம் முழுவதும் 1917-ம் வருஷத்து முதல் பாதியிலும், இங்கிலிஷ்காரர் இந்தியாவை ஆளு வதின் நோக்கத்தையும் அதன்படி படிப்படியாய்ச் செய்யவேண்டிய மாறுதல்களையும் வெளியிடும்படிக்கு, அப்படிப்பட்ட காரியங்கள் மஹாராஜ சக்கரவர்த்தியின் ராஜாங்கத்தால்தான் திருப்திகரமாய்ச் செய்யப்படுமென்று தெரிந்து, அந்த ராஜாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொ ண்டு வந்தேன். 1917-ம்௵ ஆகஸ்ட்௴ விளம்பரம் பிரசுரித்து, அதை யனுசரித்துச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை என்னுடன் ஆலோசித்து மஹாராஜ சக்கரவர்த்தியின் ராஜாங்கத்துக்கு சிபார்சு செய்யும்பொருட்டு என் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ஸ்டேட் ஸெக் ரெடரியானவர் அதே வருஷம் நவம்பர் மாதத்தில் இந்தியாவுக்கு வந்தார். அவர் மட்டும் அப்படி வராமலிருந்தால் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி இன்னும் கூட கடிதப்போக்கு வரத்துத்தான் நடந்துகொண் டிருக்கும். நாங்களிருவரும் இவ்விஷயத்தில் ஏகசித்தத்துடன் ஒத்து வேலை செய்தோம். அபிப்பிராய பேதங்கள் இங்குமங்கும் ஏற்பட் டிருக்கும். எந்தக் காரியத்தில்தான் அப்படியிராது? எங்களுடைய பிரேரிரணைகளும் அவைகளுக்குக் காரணங்களும் ராஜீய அமைப்பு சீர்திருத்தங்களைப்பற்றிய ரிபோர்ட்டில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை எல்லோரும் படித்துக் குறைகூறினார்கள். பார்லிமென் டும் அவைகளை சில விஷயங்களில் மாற்றியிருக்கின்றது. ஆயினும் இரட்டைப் பொறுப்பு ராஜ்யம் என்று சொல்லப்படும் ஏற்பாடே 1919-ம் வருஷத்து ஆக்டின் ஆதாரம்.

எங்களுடைய ஏற்பாட்டைப்பற்றிப் புகழவோ இகழவோ நம் ஸந்ததிகள் தான் செய்யவேண்டும். அவர்கள் என்ன சொல்வார் களென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் சில விஷயங்களை நான் சொல்லலாம். 1917-ம்௵ ஆகஸ்ட் மாதத்து விளம்பரத்தில் வெளி யிடப்பட்ட நோக்கத்தைப் பூர்ணமாய் நிறைவேற்றவேண்டுமென்ற உண்மையான எண்ணத்துடன் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடு இது. அப் போது செய்த பிரதிக்ஞையைக் குறைத்துவிடவோ ரத்துசெய்யவோ இங்கிலாந்திலாவது இங்கேயாவது எவ்வித பிரயத்தனமும் செய்யப்

படவில்லை. இந்திய ஜனசமூகத்தின் அபிப்பிராயத்தை நாங்கள் கேட்கவில்லை யென்றும் குற்றம் சாட்டக் கூடாது. நாங்கள் செய்த காரியங்களெல்லாம் பகிரங்கமானவை. இந்திய ராஜீய அமைப்புச் சீர்திருத்தத்தைப்பற்றிய ரிபோர்ட்டில் அடங்கிய சமாச்சாரத்தை ஜனங்களுக்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில் தெரியப்படுத்தினோம். அதன்மேல் வந்த கண்டனங்களை ஸ்டேட் ஸெக்ரெடரிக்கு அனுப்பி அவைகளையும் பிரசுரம் செய்தோம். ஜாயின்ட் கமிட்டியில் சகல வகுப்பினரும் தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களைக் கொடுப்பதற்கு வேண்டிய ஸௌகரியங்களை ஏற்படுத்தினோம். ஒவ்வொரு அபிப்பிராயம் முதலியதும் சரியாய் நிறுத்து யோசனைசெய்யப்பட்டது. நாங்கள் எடுத்த வேலையை ஒழுங்காய்ச் செய்துமுடிப்பதற்கு பிரயோஜனப்படக்கூடிய சகல உபாயங்களையும் நாங்கள் அனுஷ்டித்து வந்தோம். நாங்கள் கொடுத்த ராஜீய அமைப்பை இங்கிலாந்து இந்தியா இந்த இரண்டு தேசங்களுக்கும் யோக்கியமாய்ச் செய்வதற்கு எங்களால் கூடியவரையிலும் பிரயத்தனப்பட்டோம்.

இந்தியாவின் பொருட்டு எவ்வளவோ கவலைகாட்டி வந்திருக்கிற மஹாராஜ சக்கரவர்த்தியானவர் நாங்கள் நான்கு வருஷமாய்க் கஷ்டப்பட்டுச் செய்த காரியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, புதிய இந்திய சபைகளைத் திறந்து வைக்கும்படி மஹிமைதங்கிய கானாட்டுக் கோமகனை அனுப்பியிருக்கிறார். இந்தியா அவருக்குப் புதிதல்ல. அவர் இதற்குமுந்தி சுமார் ஐந்து வருஷகாலம் இந்தியாவில் இருந்திருக்கிறார். இந்திய சட்ட சபையில் அவரே ஒரு மெம்பராகவும் இருந்திருக்கிறார். இந்தியர்களை அவருக்குத் தெரியும் இந்தியாவைப்பற்றின விஷயங்களில் அவருக்கிருக்கும் அக்கறை அபாரமானது. நாம் அவரை, மஹாராஜ சக்கரவர்த்தியின் பிரதிநிதியாக மாத்திரமன்றி, இந்தியாவின் பழைய உண்மையான மித்திரனாகவும் வரவேற்கிறோம். இப்போது இந்திய ஸ்டேட் கௌன்ஸிலையும் சட்ட சபையையும் திறந்துவைக்கும்படி வெகு சந்தோஷத்துடன் நான் அவரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

C. L. S. PRESS, MADRAS—1921